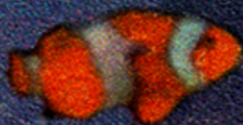
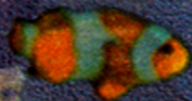

သက်တမ်းသက်တမ်း

ဟန်သီရင် ချစ်ဦးသူ

www.mnr.gov.mm

အဆုံးအစမရှိတဲ့ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ...

ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး ခံစားမှုအမျိုးမျိုး ရည်ရွယ်ချက်...

အမျိုးမျိုးနဲ့ ... ရွက်လွှင့် သွားလာနေကြသလို...

အတောင် မညောင်းမချင်း... အော်မြည် ပျံသန်းကာ...

ပင်လယ်လှိုင်းများကြားမှာ ... ကျင်လည်ကျက်စားရတဲ့ ...

ပင်လယ်ငှက်တွေလိုပါပဲ...

သူတို့ ရဲ့ ဝမ်းရေးအတွက် မရပ်မနား ပျံသန်းရင်း.....

အစာကိုရှာဖွေရသလို ကိုကြီးတို့ ပင်လယ်ပျော်တွေရဲ့
ဘဝဟာလည်း သူတို့ ရဲ့ အသိုက်အမြှို အတွက် အဖြစ်မျိုးစုံ
ခံစားချက်မျိုးစုံ မျှော်လင့်ချက်မျိုးစုံနဲ့ ဘဝထဲက ရုန်းကန်ထွက်နိုင်ဖို့ ...

အတောင် မညောင်းမခြင်း လှုပ်ရှားပျံသန်းနေကြရသူတွေထဲမှာ
ကိုကြီးကတော့...

အသိုက်အမြှိုမဲ့တဲ့ ...

‘ကြေကွဲငှက်’အဖြစ် အတောင်မညောင်းမခြင်း အဖော်မဲ့အထီးကျန်
ဘဝနဲ့ ပျံသန်းနေရဦး မှာ ပါ။

ကြာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့်...

အတွေးအိမ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ရိုးဆွေးမသွားနိုင်ခဲ့၊ တွေးမိတိုင်း ရ

င်တွင်းမှာ နာကျင် ထိခိုက်ရှလွယ်ခဲ့တာ ခုချိန်ထိ နုသစ်နေဆဲပင်။

ပင်လယ်ပြင်ထဲက ရေကိုသာ ဒီရေအတက်အကျနှင့် သန့်စင်သွား
အောင် ပြုနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့် ရင်တွင်းက ချစ်ခြင်းအကြောင်းကတော့
ပြောင်းလဲ ရှင်သန် စီးဆင်းနိုင်ဖို့ ခက်လေရဲ့ ။

ကံကြမ္မာကို ရိုးမယ်ဖွဲ့လို့ အပြစ်မတင်ရက်ဘူး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်က တစ်မိုးအောက်မှာ တစ်ယောက်။

အစွဲအလန်းကြီးစွာ ချစ်မြတ်နိုးမိတာ။

ကိုယ့်ရဲ့ ပင်ကိုစိတ် အခြေခံအားနည်းချက်ဆိုတာ ယောက်ျားပီသစွာ
ကိုယ်ဝန်ခံပါသည် ။

ဒဏ်ရာဟောင်း...

ခံစားချက်ဟောင်းဆိုတာ...

နှလုံးသားမှာ ထိခိုက်ရှလွယ်တာမျိုးမို့။

မေ့ဖို့ ကြိုးစားရင်း ပိုပို သတိရလာတတ်သည့် အရာမျိုး။

အချစ်နှင့်ဆက်နွှယ်ခံစားမှု ဆိုသည် က...

အသက်အရွယ် ကြီးရင်လာမှုနှင့် မသက်ဆိုတာ...

သူ ကောင်းကောင်း ကြီး သိနှင့်သည် ။

ခုချိန်မှာ ...

အသိတရား တစ်ခုနှင့် သူ့ကိုယ်ကို မချုပ်ထိန်းခဲ့ပါက...

ရေမျော ကမ်းတင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်...

လူ့လောကမှာ ရေရှည်နေဖွယ်ရာ မမြင်။

ကိုယ့်ဘက်ကသာ အခါမလပ် သတိရခြင်းတို့ နှင့်သာ ရင်မှာ ပြည့်
သိပ်မှု ရှိနေပေမယ့်...

သူမဘက်ကရော...

ဘာတွေများ ပြောင်းလဲနေပြီလဲ...

ဘယ်ကဲ့သို့ အကျိုးစီးပွားတွေ ခံစားတိုးတက်နေလည်း ဆိုတာ စိတ်
မှာ သိချင်စိတ်က မွတ်သိပ်လာတတ်၏။

မတွေးသင့်ပါဘူးလေဟု ရင်မှ အသိတရားကို...

ဦးနှောက်က ထိန်းချုပ်ပေမယ့်။

မမေ့ရက်နိုင်အောင်... ပို ... သတိရမိတာ...

သူ့ရဲ့ နှလုံးသားကိုရော စိတ်ကိုပါ သူမညာရက်... အမှန်အတိုင်းဝန်
ခံပါသည် ။

‘ဟေ့လူ ကိုဩသရ ဘာတွေတွေးပြီး ဆွေးနေတာလဲဗျ မြန်မာပြည်
ကိုလား ရောက်ခဲ့တဲ့ ဆိပ်ကမ်းက အိပ်မက်လေးတွေကိုလား’

စက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် နံပါတ်ဝမ်း ဘွိုင်လာကိုမျိုးက ပခုံးလာ
ပုတ်မှ ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါနေသော စိတ်အလျှင်တို့ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် တ
သားတည်းပြန်ဖြစ်သွားရသည် ။

‘အဟဲ... မပြန်ဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ မြန်မာပြည်ကိုပေါ့ဗျာ...’

‘ဒါဆိုရင် ကိုဩကြီး အကြောင်းရှိရမယ် ကျွန်တော်တို့ ကို
ရင်ဖွင့်ပြပါဦး’

‘မပြောပါရစေနဲ့ ကွာ ပြန်ပြောရင် သံယောဇဉ်အသစ် ပြန်ဖြစ်တတ်
လွန်းလို့’

‘အလဲ့ လူပျိုကြီးရဲ့ ဖိလင်က အလာကြီးပဲ’

ကိုမျိုးက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောနေစဉ်။

‘ဒီနေ့ ရှယ်ယာ ဘယ်သူဝင်မလဲ’

ဝိစကီပုလင်း ကိုင်လှုပ်ကာဝင်လာသူ...

‘ကိုရင်သောင်း’

သူတို့ သဘောသားတွေရဲ့ ဘဝက သည် လိုပါပဲ မြိုးမြိုးမျက်မျက် အရင်းနှီးရလို့ သာ သဘောကို အိမ်လုပ်ကာ အသက်နှင့်ရင်းပြီး လုပ်ကိုင်ကြရတာမျိုး။

ကြီးပွားချင်လို့ သဘောလိုက်ကြသူတွေထဲမှာ သြသရ၏ အဖြစ်သနစ်မျိုး ကြုံဆုံနေရသူလဲ ရှိချင်ရှိပေမည်။

‘ဒီနေ့ ကိုသြကြီး ဒကာခံပြီး ရင်ဖွင့်မှာ ဗျ’

သူ့နှုတ်က ဘာမျှမပြောပေမယ့် သူ့လို ပင်လယ်ပျော်ဆားဗစ်သမားကို တမင် Request လုပ်တာမို့ ကိုယ်မသောက်ချင်ပေမယ့်လည်း ဘော်ဒါတွေ စိတ်ပျော်ရွှင်အောင် သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြရလေသည် ။

ဂျူတီမရှိသူရော ဂျူတီထွက်မည့်သူရော ကိုမျိုးအခန်းထဲမှာ ဆုံရန် အချင်းချင်း လက်တို့ ထားနှင့်ကြသည် ။

ကိုမျိုးရဲ့ သတင်းစကားကြောင့် ကိုသြသရ၏ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ဂျူတီကျသူမှ အပ...

ယမကာဝိုင်းမှာ သူတို့ အိမ်မှ ပို့သော အမြည်းတွေနှင့် လူစုံလှသည် ။

‘ကိုသြ...ချလေဗျာ’

‘ကိုယ်မသောက်တာကြာပြီ’

‘ဟာဗျာ... ဘီယာလောက်တော့ချဗျာ’

‘ဘီယာလည်း သောက်...ကိုသြရဲ့ ဖီလင်လည်း ပြောဗျာ’

သူက ခပ်မဆိတ်နေ... နေသည်။ ။

ကျန်သူတွေက အတင်း...တောင်းဆိုနေကြပြီ၊

ခက်လို့ တော့နေပြီ...

‘ကိုယ်ဈေးကိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး...ပြောရရင်၊ အစက ပြောရမှာ အရှည်ကြီး’

‘ဒီတစ်ညတော့ပြီးပါတယ်ဗျာ’

အားလုံး၏ စိတ်ဝင်တစား ရှိမှုကို သူ့ကြောင့် ဖီးလ်မပျက်စေချင်ပါ။

ရင်ထဲမှာ စူးနစ်ဝင်ပြီးသား အပ်တစ်ချောင်းကို ပြန်နုတ်ယူခံရသည့် အခါ နာကျင်မှုက ကိုယ့်ရင်မှာ တဆစ်ဆစ်ခံစားမှုက နင့်ကနဲ နင့်နေတာအမှန်...

သို့ပေမယ့်

ရင်အိမ်မှာ ပြည့်သိပ်ခံစားရမှုကို ဖွင့်အံ့ခွင့်ရလျှင် သက်သာခွင့်ရစေဟု ...

သူ့ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာအစိုင်အခဲကို အတားအဆီးမရှိ အန်ထွက်လို့ လာရတော့သည်။ ။

အခြေအနေက...

ဩသရ ဖခင်ကြီးဆုံးပါးသွားချိန်က စ၍ ဖြစ်သည်။ ။ ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ ဦးဆောင်မှု အောက်မှာ မှီခိုအားထားခဲ့ရသည့် ဩသရ၏ မိခင်ကြီးနှင့်အတူ ဩသရနှင့် အစ်မကြီး မေမဒီမှာ လောကအလယ်မှာ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ ။

မိခင်က ရပ်ကွက်ဈေးထဲမှာ လက်သုပ်စုံရောင်းကာ၊ ဩသရနှင့် မေမဒီကို ကျောင်းထားခဲ့ရ သည်။ ။

သည် နောက်ပိုင်း ‘မေမဒီ’ကို ကျောင်းဆက်မထားတော့ပဲ စက်ချုပ်သင်ကာ၊

အပ်ချုပ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး မိသားစုဝင်ငွေ တစ်ဖက်တစ်လမ်းရှာဖွေခဲ့ရသည်။ ။

မိခင်ကြီးကရော၊ အစ်မဖြစ်သူကပါ ဩသရကို မညှိုးနွမ်းအောင် လူတန်းစေ့နေနိုင်အောင် ပံ့ပိုးပြီး ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်အောင် စာကိုကြိုးစားစေခဲ့သည်။ ။

‘ဩသရ’ငယ်စဉ်ကျောင်းနေစဉ်အထဲက...

သူငယ်ချင်းတစ်ဦးရှိခဲ့သည်။ ။

သူ့အမည်က သက်ထွန်း သူ့မှာ လည်း မိခင်မဲ့ကာ ဖတဆိုးအဖြစ်နေရသူပင်....

ထို့ကြောင့် ကျောင်းအတူတက်၊ စာအတူကျက်၊ စိတ်တူကိုယ်တူ သူငယ်

ယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

ဩသရမိခင်၏ ဆိုင်ကိစ္စ ခိုင်းသမျှ သက်ထွန်းက ကူညီသလို... သက်ထွန်းအိမ်၏ ကိစ္စဆိုလျှင်လည်း ဩသရဝိုင်း၍ ကူညီပေးစမြဲပင် အမြဲမခွဲပဲ၊ တတွဲတွဲရှိသော သူတို့ ကို ဩသရ၏ မမ မေမဒီကလည်း မောင်ငယ်နည်းတူ သက်ထွန်းကို ချစ်ရှာပါသည်။ ။

ဩသရတို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးချိန်တွင် ...။

သက်ထွန်း၏ အစ်မကြီး၏ ခင်ပွန်းက တပ်မတော်မှာ တာဝန်ထမ်းနေရသဖြင့် အပြောင်း အရွှေ့များကြောင့် သက်ထွန်း၏ တူမကို ကျောင်းလားထားသဖြင့် ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုတာဝန်ကို သက်ထွန်းမအားသည့်အခါ ဩသရကပါ ကလေးမအတွက် အကြိုတော်ဖြစ်လာရလေသည်။ ။

လူနာမည်ကသာ သီးသီးဇော် ပုံစံလေးက ဝဝကစ်ကစ် ချစ်စရာကောင်းသော်လည်း အလိုလိုက်ထားသဖြင့် အတော်သည်းခံရသော ကလေးမဖြစ်သည်။ ။ အသက်ကသာ တစ်ဆယ့်သုံးနှစ် လူကောင်က ထွားထွား အစားနှင့်ပါးစပ်ပြတ်သည် မရှိ...

ဩသရ တစ်ယောက်ထဲ ကျောင်းကြိုပေးရသောနေ့၊ ကျောင်းပေါက်ဝက ထွက်လာသည် နှင့်...

‘ဦးဩ...ရေခဲမုန့်စားမယ်’

‘အေး...ဝယ်စားလေ’

သူမဘာသာ ဝယ်စားမည်ထင်၍ ဩသရက ရပ်စောင့်နေသည် -

‘ဦးဩ...ရေခဲမုန့်စားမယ်’

‘အေး...ဝယ်စားပါဆို’

သူက ဒီအတိုင်းရပ်နေမြဲပင်။

မကြာပါ။

‘ဦးဩ စိတ်ပုပ်ကြီး...ဦးဩ...စိတ်ပုပ်ကြီး...’

ပြောလည်း ပြော၊ ငိုလည်း ငို။

တိုးတိုးလည်း မဟုတ်။ အသံမြဲကြီးနှင့် ကျောင်းသူအပျိုလေးတွေရှေ့မှာ မို့ ဩသရ အရှက်ပိုခဲ့ ရသည် ။

‘ဟာ... ဒီကောင်မလေး... ဘာလို့ ဒီလောက်ငိုနေရတာလဲ’

စိတ်တိုတိုနှင့်ငေါက်ခါမှာ

‘အီး... ဟီး... ရေခဲမုန့်စားချင်တာ... ဝယ်မကျွေးဘူး’

ပိုကာမှ ဆိုးတော့သည် ။

ဟိုက သည် က ကွက်ကြည့်... ကွက်ကြည့်

‘သွားဝယ်စားလို့ ပြောပြီးပြီပဲ’

‘သီးမှာ ... ပိုက်ဆံ မပါဘူး... ဦးဩဝယ်ကျွေး’

‘စောစောက အဲလိုပြောပါလား’

စိတ်တိုတိုနှင့် သီးသီးလက်ကိုဆွဲကာ၊ ရေခဲမုန့်ဝယ်ကျွေးရသည် ။

ပြဿနာက စပြီ...

‘မရဘူး... မရဘူး... နှစ်ခုစားမယ်... နှစ်ခုစားမယ်’ အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ပြန်သည် ။

အဲဒါမှ ဒုက္ခ... ပိုက်ဆံက အပိုမပါ။

အရှက်ခွဲလွန်းသော ကောင်မလေးကို...ဆံပင်ကို ကိုင်ဆောင့်ပစ်ချင်
လာသည်။ ။

ဆိုင်ရှင်က... သီးသီးကို မှတ်မိနေ၍

ကြုံမှ ပေးဆိုပြီး... ရေခဲမုန့်တစ်ခုထပ်ပေးမှ အခြေအနေက အေးချ
မ်းတော့သည်။ ။

လူကလည်း အစားသောင်းကျန်းလွန်း၍ ‘ဘုတ်အီး’လေးဖြစ်နေရသ
ည်။ ။

သီးသီးဇော်ကို သက်ထွန်းမပါဘဲ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုလုပ်ရမည့်
အချိန်ကို ဩသရ ရှောင်တော့သည်။ ။

မဖြစ်မနေ ဆိုပါက...

ဩသရ စုဆောင်းထားသမျှ မုန့်ဖိုးကို အိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်ထားရ
တော့သည်။ ။

တစ်နေ့မှာ ...

‘ဩသရ’အိမ်က ဈေးဝယ်ခိုင်းသဖြင့်...

‘သက်ထွန်း’ကို ဝင်ခေါ်စဉ်၊ ဆော့နေရာမှ သူတို့ ကို မြင်သွားပြီး အ
တင်းပြေးလိုက်လာတော့ သည်။ ။

နှစ်ဦးသား မခေါ်ချင် ခေါ်ချင်နှင့် ခေါ်လာရတော့သည်။ ။

ဈေးဝယ်စာရင်းအရ ဈေးထဲလှည့်ဝယ်ရမှာ မို့ သီးသီးကို ဈေးအနီး
ဆီချက်ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲမှာ ပြီး စားရင်းစောင့်ခိုင်းထား
သည်။ ။

ဩသရတို့ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ဆီချက်ငါးပွဲစားကာ စော

င့်ကြိုနေသော သီးသီးကြောင့် လက်ကျန်ငွေမရှိတော့၍ သက်ထွန်းနာရီ
ကို အပေါင်ထားခဲ့ရသော အဖြစ်ကို ကြုံရသည် အထိ။

သီးသီးဇော်၏ အစားပုပ်မှုဒဏ်ကို အလူးလဲခံခဲ့ရဘူးသည် ။

သူမ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဝကစ်ကစ် သူမပုံစံက တကယ့်ကလေးလိုဆို
တော့လည်း လူကြီးတွေ အပြစ်မတင်ရက်တာလည်း ပါသည် ။

ဆယ်တန်းအောင်မှတ်တွေ ထုတ်ယူပြီးချိန်မှာ သက်ထွန်းက ဗိုလ်
သင်တန်းပါသွားလေ၏။ သြသရမှာ သာ အမေနှင့်အစ်မတို့ ကို
မခွဲနိုင်ပါဘူး...ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကြောင့် ဗိုလ်သင်တန်း မဝင်ရ
ပဲ။

ရိုးရိုးမေဂျာနှင့် တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရခဲ့လေသည် ။

သြသရ နောက်ဆုံးနှစ်မှာ ...

သီးသီးဇော်လည်း ဆယ်တန်းကျောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည် ။

သည် တော့...

ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုအပြင် စာပြပေးသည့်အလုပ်က ပိုလာရပြန်
သည် ။

သီးက ဉာဏ်ကောင်းသလောက်၊ စာကျက်ပျင်းသူဖြစ်သည် ။

စာမကျက်ဘဲ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲမှ မိန်းကလေးလှလှပုံကို ကူးဆွဲချင်
ဆွဲနေတတ်သည် ။

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး စာကျက်ခိုင်းတာ ပုံဆွဲနေလို့ ဆယ်တန်းနှစ်ခြင်း
ပေါက် မအောင်နိုင်ဘူးနော်’

သြသရ ဘယ်လောက်ဆူဆူ...

သီးက ပုံဆွဲမပျက်။

တစ်ခါတစ်ရံ စာအုပ် ရှေ့ချထားပြီး စားပွဲခုံပေါ်မှာ စားစရာအပြည့်
ကို မကုန်မခြင်း စားလို့ နေတော့သည်။ ။

သည် တော့...

‘ညည်းက ပုံဆွဲလည်း တော်တယ် ဒီနေ့ ကျောင်းကပေးတဲ့
စာတွေပြီးအောင်လုပ်ပြီး ဦးယူလာတဲ့ ကာတွန်းစာအုပ်ထဲက ပုံကို တူ
အောင်ဆွဲနိုင်ရင် မနက်ဖြန် ဆီချက်တစ်ပွဲကျွေးမယ်’

‘တကယ်နော်...ဦးကြီး’

‘တကယ်ပေါ့ကွ’

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဝမ်းသာအားရ ဆုပ်
ကိုင် ခုန်ပေါက်လို့ နေတော့သည်။ ။

အစားအသောက် မဆင်ခြင်။

အအိပ်မဆင်ခြင်နိုင်သဖြင့် ဆယ်တန်းကျောင်းသူ ဖြစ်သော်လည်း
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မနည်းကြီး သယ်ပိုးသွားနေရသည်။ ။

အဘိုးကလည်း မြေးဦးမို့ အလိုလိုက်။

သက်ထွန်း အဝေးရောက်နေခိုက် သူငယ်ချင်းကိုယ်စား သူက ကူညီ
စောင့်ရှောက်ပေးရမည့် တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့မှာ တော့...

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီး ဖြေပြီး နောက်ဆုံးနေ့...

‘အီး...အီး’

ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက်စွာ အော်ငိုလာသော သီးအဖြစ်ကြောင့်....

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး... ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဖြေနိုင်တယ်မဟုတ်လား’

‘အီး...ဟီး’

လူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး... ဆက်၍ သာ အော်ငိုနေတော့သည်။ ။

‘ပြောစမ်း... ပြောစမ်း’

သူမ မျက်နှာကို အတင်းဆွဲမော့ယူမေးမှ ...

‘ဦးဩက လာမှ မကြိုတာ သီးကို တခြားကျောင်းက ကောင်တွေက ...ဟီး’

ရှိုက်ငိုရင်းပြောသဖြင့် အသံကထွက်မလာ...

ဩသရ ရင်ထဲ ပူပန်သွားရသည်။ ။

‘ပြောစမ်း... ဘယ်သူက စော်ကားလိုက်သလဲ... အဲဒီကောင်ကို မှတ်မိလား’

‘ဘယ်မှတ်မိမှာ လဲ သီးနောက်ကနေ တစ်လမ်းလုံးလိုက်အော်တာ သီး ရှက်တာပေါ့’

‘ပြောစမ်းပါ နင့်ကို ဘာပြောတယ်ဆိုတာ’

ဩသရ စိတ်တိုချင်လာ၏။

‘သီးကို... သူတို့ က... ခင်သန္တာသက်ချိုးပြီး... ဆင်ခန္ဓာ... ဝက်ကိုယ်လုံးတဲ့ အီး...ဟီး’

ဩသရ ရယ်လိုက်မိသည်။ ။

‘ဘာလဲ သီးငိုတာ ဦးကဝမ်းသာတယ်ပေါ့’

‘နင်ကလည်း သူတို့ ပြောတာ အမှန်ပဲဟာ’

‘ဘာ...ဦးကပါ သီးဘက်က မပါဘူး’

‘တော်ပြီ ဦးဩကို တစ်သက်မခေါ်တော့ဘူး’

သီးသီးဇော်...

စိတ်မှတ်ကြီးတာ ဩသရ လက်ဖျားခါသွားရသည်။ ။

ဩသရလာလျှင် ထွက်မတွေ့။

သူမ မိဘဆီ ပြန်သွားတာကိုပင် လုံးဝမနှုတ်ဆက်။

ဘယ်အချိန်က ပြန်လာလဲပင် မသိ။

ဩသရ စိတ်ထဲမှာ လည်း အမှတ်မထားမိတာအမှန်။

***